

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa

*”Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 5/2015

MITÄ LEIMAA KANNAT?

☞ JUHANA POHJOLA

Milläköhän kaikilla eri määreillä Lähetysshiippakuntaa on luonnehdittu erilaisilla keskustelufoorummeilla? Minkä nimisiä leimoja sinuun tai minuun on isketty? Tai minkälaisiin yksinkertaistettuihin tyyppityksiin itse olen syylistynyt?

On perin helppoa pudotella erilaisia iskusanoja ja lokeroita niillä ihmisiä ja ryhmiä. Kuka ei olisi kuullut sanoja: korkeakirkollinen, matalakirkollinen, väljäkirkollinen, konservatiivi, liberaali, tunnustuksellinen, pietistinen, puhdasoppinen, skismaattinen, fundamentalistinen, uudistusmielinen, vanhoillinen... Vaikeampaa on pysähtyä ja katsoa, mitä käsitteiden takaa paljastuu käytännössä ja millaisista teologista lähteistä ne nousevat. On toki niinkin, että selvyyden vuoksi on välillä yksinkertaistettava, mutta silloin on muistettava, että osumatarkkuus huononee. Minkä leiman me sitten ottaisimme?

Korkeakirkollinen olen mielelläni, jos sillä tarkoitetaan Kristuksen todellisen läsnäolon, sakramenttien, liturgisen jumalanpalveluksen, paimenviran ja apostolisen kirkon ja sen rikkaan perinteen korkeaa arvostamista. Jos sillä tarkoitetaan anglokatolista virkaoppia piispallisesta seuraannosta, seurakuntalaisista etäännyvää pappisvaltaisuutta, seremonioiden korostusta sisällön kustannuksella tai ekumeenista kirkkoromantiikkaa, sitä en halua edustaa.

Matalakirkollisen nimeä kannan kernaasti, jos sillä tarkoitetaan luottamusta Raamattuun, maallikoiden eli kuninkaallisen papiston luovuttamatonta asemaa seurakunnassa, hätää sieluista, herätyssaarnaa, lähetysalttiutta ja henkilökohtaisen uskonelämän hoitoa. Mutta sellaiseen matalakirkollisuuteen en etsiydy, jossa laki ja evankeliumi julistuksessa sekoitetaan, kristityn vapautta rajoitetaan ihmillisiin säädöksiin, sakramenttien lahja käytännössä syrjäytyy, liturginen

jumalanpalvelus arkipäiväistetään tai viihteellistetään, paimenviran lahjaa ei pidetä arvossa sekä seurakunnan ja kirkon merkitys kadotetaan.

Väljäkirkolliseksi minua saa kutsua, jos sillä tarkoitetaan, että luottisuutta ja tehtävää luomakunnassa pidetään arvossa, kristityn maallinen kutsumustyö nähdään jumalanpalveluksena ja diakoniatyö kuuluu seurakunnan tehtävään. Mutta kartan kuin ruttoa sitä nimeä, jos se merkitsee Raamatun auktoriteetin hylkäämistä opissa ja elämässä tai uskon ja epäuskon, kirkon ja maailman sekä taivaan ja helvetin rajan kadottamista.

Karismaatikko haluan myös olla, jos sillä tarkoitetaan elämää Jumalan suurimmasta armolahjasta, Kristuksesta, luottamusta rukouksen lahjaan, avoimuutta Jumalan hyvyydelle ja kaikkivaltiudelle sekä turvautumista Pyhän Hengen jatkuvaan apuun ja varustukseen seurakunnan rakentamisessa. Karismaatikkojen joukkoon en halua minua liitettävän, jos sillä tarkoitetaan Pyhän Hengen tehtävän irrottamista Kristuksen rististä, armonvälineiden ja armolahjojen sekä Jumalan ulkoisen ja ihmisen sisäisen sanan sekoittamista, ristinteologian kadottamista, tunteen ja kokemuksen nostamista uskon sisällöksi, jumalanpalveluksen muuttamista meidän ylityspalvelukseemme Jumalalle tai yhteiskristillisesti oppitunnustusten ja totuuden sivuuttamista rakkauden nimissä.

Puhdasoppiseksi tunnustukselliseksi luterilaiseksi minua saa nimitää, jos sillä tarkoitetaan, että Raamattu on niin selvä kirja, että siitä voi ja tulee johtaa terve ja oikea opetus, ja luterilainen tunnustus on raamatullista ja siten meidän julistustamme ja käytäntöjämme sitova oppi. Vaivaudun kovin tittelistä tunnustuksellinen, jos sillä tarkoitetaan kaiken – ja erityisesti naisten – vihaista vastustamista, tai että me olisimme itsessämme muita pa-

rempia kristittyjä, tai ettei meillä olisi opittavaa muilta kristityiltä.

Erilaisten leimojen iskemisten keskellä on mielekästä aina kysyä nimikkeiden sisältöä ja tavoitteita. Lähetysshiippakunnassa rukouksenani on, että voisimme kolmiyhteisen Jumalan armon varassa tarjota Raamattuun luottavan, laskelmoimattomasti luterilaisen, Kristusta kirkastavan, lakia ja evankeliumia julistavan, sakramenttien lahjoista elävän, liturgiseen jumalanpalvelukseen kokoontuvan, paimenhoitoa antavan, kuninkaallisen pappeuden varassa toimivan, rukouksessa elävän, arkikutsumuksia arvossa pitävän, kadonneita etsivän, rakkautessa palvelevan, maailmanlähetyksestä vastuuta kantavan ja yhteisöllisesti kulkevan kirkollisen vaihtoehdon Suomessa. Tähän kutsun sinua mukaan!

Sillä lopulta tärkeintä ei ole, millä nimellä meitä kutsutaan tai olemmeko hyvässä vai huonossa huudossa. Tärkeintä on, millä nimellä Taivaan kuningas meitä puhuttelee. Silloin kaijaa vain yhtä leimaa, vesileimaa. Ratkaisevinta on, että Vapahtajan suusta saat kuulla ihanimmat sanat: Minun lapsukseni kastettu!

LUTERILAISIA VIRSIÄ -KIRJALLE INNOSTUNUT VASTAANOTTO

JUHANA POHIOLA

KARI PUUSTINEN

Lähetysshiippakunnan oma virsi- ja rukouskirja julkaistiin Koinonia-keskuksessa, Helsingissä, 5.9.2015. Eri puolilta Suomea Lähetysshiippakunnan seurakunnista oli koontunut salin täydeltä juhlaväkeä.

Ohjelmassa oli musiikki- ja lauluesitysten jälkeen Luterilaisia virsiä -kirjan julkaisu. Kirjaan tutustuttiin laulamalla yhdessä virsikirjakomitean jäsenten virsiesittelyjen tukena uusia virsiä. Yhteinen kokemus oli kiitollisuus ja innostus uudesta kirjasta.

LUTERILAISIA VIRSIÄ -KIRJA KERTOO KEITÄ OLEMME

Virsikirjakomitean puheenjohtajana toiminut TT Anssi Simojoki summasi juhlapuheessaan sen, mikä on Luterilaisten virsien erityinen ominaispiirre Raamattu-virsikirjana.

– Se on ilman muuta Pyhän alttarin sakramentin vahva ja monipuolinen esillä oleminen. Se kertoo suoraan, millainen on Suomen evankelisluterilainen lähetysshiippakunta. Se on apostolisen järjestyksen mukaisessa mes-

sussa syntejään tunnustava, ehdottoman synninpäästön uskova, Jumalan sanan saarnaa kuunteleva ja Pyhää eukaristiaa viettävä luterilaisten kristittyjen yhdessä uskossa hajallaan elävä joukko, jolle oman isänmaan rakkaiden kotinurkkien lisäksi maan kaukaisetkin ääret ovat läheiset.

Kirjan käyttöönottoa ja opettelua varten juhlassa julkaistiin myös Lähetysshiippakunnan verkkosivuilla avattu sivu, jolta voi tilata kirjaa ja kuunnella virsiä. Jokaisen virren ensimmäinen säkeistö on äänitetty ja kuunneltavissa osoitteessa www.lhpk.fi/virret.

Tilaa Luterilaisia virsiä -kirja omaksesi!

Virsi- ja rukouskirjaa voi ostaa seurakuntien kirjapöydiltä tai tilata osoitteesta www.lhpk.fi/luterilaisia-virsia/tilaa-kirja/. Hinta 20€/kpl + postituskulut.

*”Karitsan lippu johtaa joukkoamme,
eteenpäin käymme siihen katsoen.
On Jeesus Kristus kuollut puolestamme,
hän meidät päästi alta syntien.
Hän raskaan kuormamme on kantanut,
ja orjan kahleet kaikki katkaissut.”
(820:1)*

Sisällys 5/2015

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Lähetyskenttänä pääkaupunkiseutu
- 6 Jumala islamissa ja kristinuskossa
- 8 Noadja: naisprofeetta, joka valitsi väärän puolen
- 9 Miten kertoa Kristuksesta muslimille?
- 10 Hiljaisen miehen väkevä virsi

- 11 Pyhien muistopäivät
 - 12 ”Den nya sången”, Del II
 - 13 Konferens för konfessionella lutheraner ordnades i Buenos Aires
 - 14 Islam ilman huntua
 - 15 Hartaus
 - 16 Seurakunnassa oli hyvä toipua
- Kannen kuva: Memling: Viimeinen tuomio

LÄHETYSKENTTÄNÄ PÄÄKAUPUNKISEUTU

☞ 📷 SAMULI SIIKAVIRTA

Jussi Halonen, 31, on Lähetshiippakunnan tuorein pastori. Hänet vihittiin papiksi Helsingissä elokuun alussa. Lähetyslapsen tausta ja kansainvälinen kokemus ovat arvokasta pääoma-aikaa pääkaupunkiseudun seurakunnanrakennustyössä.

Jussi Halosen vanhemmat olivat hänen syntyessään Suomen Evankelisluterilaisen Kansanlähetyksen lähetejä Etiopiassa. Siellä vierähtivät ikävuodet nolasta seitsemään, mukaan lukien ensimmäinen kouluvuosi. Muistot Afrikasta liittyvät lapsen arkeen.

- Muistan jotain lähetti-perheiden elämästä, joka oli verrattain yhteisöllistä. Kavereina oli muiden lähetti-perheiden lapsia eri Pohjoismaista mutta myös paikallisia lapsia. Kansainvälisessä koulussa oli oppilaita ainakin kymmenestä eri maasta, Jussi muistelee.

Koska koulu Etiopiasa alkoi vuotta Suomen järjestelmää aikaisemmin, Jussilla oli Suomessa edessään ensimmäinen luokka alusta uudelleen. Kotimaassa hän varttui Heinolassa ja Ryttylässä.

RYTTYLÄN KAUITA HELINGIN TEOLOGISEEN

Ryttylä on Jussille tuttu paikka myös aikuisiältä. Ennen teologian opintojen alkamista Helsingin yliopistossa hän kävi siellä Kansanlähetyksen raamattukurssin ja vuoden mittaisen teologisen linjan.

Teologisesta tiedekunnasta Jussi valmistui keväällä 2014. Gradu käsitteli Paavalin kristologiaa (oppia

Kristuksesta).

- Itselle inspiroivaa oli huomata, että jos on paljon liberaaleja teologeja, jotka voivat hyvin kriittisestäkin Paavalia kritisoida ja moukaroida, niin löytyy myös tällaisia tutkijoita kuten Anthony Thiselton. Hänen mukaansa Paavalilla on korkea tai jopa kolminaisuusopillinen kristologia. Ei tarvitse ajatella, että se on vasta Nikean kirkolliskokouksessa keksitty, vaan kyllä se on jo Uudessa testamentissa ja Paavalilla. Jeesus on tosi Jumala tosi Jumalasta.

Jussin vaimo, Jasmin Halonen, on koulutukseltaan lastentarhanopettaja, mutta jatkaa vielä maisterivaiheen opintoja. Naimisiin he menivät juhannuksena 2013.

- Meillä oli juhannushäät eli ”jussit”, Jussi vitsailee hymyssä suin.

Nytemmin Haloset ovat kotiutuneet Itä-Helsinkiin.

Vapaa-ajallaan Jussi tykkää pelata joukkuelajeja ja pallopelejä, erityisesti jalkapalloa. Vuoden ulkomailla olon jälkeen sopivaa joukkuetta ei kuitenkaan ole vielä löytynyt.

TAKANA RIKASTUTTAVA VUOSI ETU-AASIASSA

Kesällä 2014 Haloset lähtivät Kansanlähetyksen kansainvälisyyslinjan kautta 11 kuukaudeksi Etu-Aasiaan tutustumaan opiskelijoina paikalliseen seurakuntatyöhön. Onko vuosi vieras kulttuurissa varustanut Jussia jollain tavalla myös paimenen työhön Lähetshiippakunnassa?

- Siellä näki, että pienetkin seurakunnat voivat pyöriä. Tai siis millaista on, kun

luterilainen kirkko on pieni, ja miten asiat silloin voidaan järjestää. Kun ei ole ammattityöntekijöitä, musiikki, pyhäkoulu ja kaikki tehdään vapaaehtoistyönä. Ei ole rippikouluorganisaatiota, vaan kastekoulu suoritetaan kirkkokahvien jälkeen käymällä läpi katekismusta. Kun se on käyty läpi, kysytään, haluaako osallistua mukaan seurakunnan toimintaan ja kasteen.

- Minusta nämä ovat ihan toimivia malleja, joita voi täälläkin hyödyntää. Kun ei ole isoja budjetteja, niin tehdään sitten itse, Jussi tiivistää.

Kansainvälisyyslinjalle lähteminen oli Halosille tulevaisuuden pohdinnan aikaa. Oma paikka Kristuksen Kirkon palveluksessa mietitytti: löytyisikö se kotimaasta vai lähetyskentältä?

- Kansankirkossa ei selvästi ollut enää tilaa. Työ ulkomailla oli realistisin ja itselle houkuttelevin vaihtoehto. Ajattelin, että Lähetshiippakuntaan kyllä löytyy pastoreita, mutta lähetystyössä jos missä tarvittaisiin luterilaista sananjulistusta, Jussi taustoittaa.

LÄHETYSHIIPPAKUNNAN PÄÄKAUPUNKISEUTU OIKEALTA

Herran tiet ovat kuitenkin tunteettomat. Kutsu apostoliseen paimenvirkaan tuli lopulta Suomesta, Lähetshiippakunnan työhön. Kotimaassa Haloset olivat olleet mukana Pyhän Markuksen luterilaisessa seurakunnassa jo parin vuoden ajan, joten kutsu ei tullut aivan pystymetsästä.

- Lähetshiippakunta oli

se, mikä oli Suomessa koettu kodiksemme. Kun tänne kutsuttiin, se ei ollut vaikea valinta tehdä. Tähän halusi kyllä tulla. Monella tavalla tämä oli toisaalta ainoa vaihtoehto, mutta myös se, mikä tuntui oikealta. Lähetyskenttä on tullut myös tänne Suomeen.

Heti pappisvihkimyksensä jälkeen Jussi Halonen sai virkamääräyksen pastori Eero Pihlavan hoitovapaan sijaiseksi Pyhän Tuomaksen seurakunnassa, Espoossa. Miten uusi pappi on siellä otettu vastaan?

- Hyvin ja lämpimästi. Ensimmäiset kaksi kuukautta on mennyt ihmisiin tutustumiseen. Nyt ihmiset tulevat jo rupattelemaan. On rohkaistu ja kannustettu. Koska siellä jo kaikki käytännön askareet pyörivät, on ollut helppoa tulla työhön. Olen ollut oppimassa, miten asiat tehdään. Sitä voi hyödyntää Vantaalla.

80 prosentin työsuhte on mahdollistanut Jussin opiskeluaikaisen töiden jatkamisen yhtenä päivänä viikossa. Raitiovaunukuskin ja pastorin töiden yhteensovittamisessa ei ole ollut ongelmia.

- Se on hyvää vastapainoa semmoinen suorittava työ tällaiselle ajattelutyölle, Jussi toteaa ja vakuuttaa samalla, ettei saarnoja tule valmisteltua sporan ratissa.

- Ajaessa voi miettiä muita asioita.

UUDEN SEURAKUNNAN PASTORIKSI VANTAALLE

Ensimmäisenä adventtina Jussi siirtyy paimentamaan Vantaalle perustettavaa Lä-

Pastori Jussi Halonen on lähdessä rakentamaan uutta Lähetyshiippakunnan seurakuntaa Vantaalle. Haasteet ovat suuret, mutta työkalut saadaan Kirkon Herralta.

hetyshiippakunnan seurakuntaa. Sen valmistelutyöt ovat jo hyvässä vauhdissa. Mutta miksi Vantaalle tarvitaan uusi luterilainen seurakunta?

- Ihmiset kokevat kodittomuutta paikallis seurakunnassa. Ei ole luterilaista paikkaa mihin mennä. Heille täytyy tarjota se koti.

Kyse on myös lähetystyöstä kotimaan kamaralla. Tavoitettavaa ihmismassaa on huikeat määrät.

- Pääkaupunkiseudulla asuu 1,2 miljoonaa ihmistä. Eivät kaikki (Helsingin) Markukseen tai (Espoon) Tuomakseen mahdu, Jussi huomauttaa.

Uusi seurakunta on saanut käyttöönsä Hiekkaharjun nuorisotila 36:n juhlasalin tuoleineen ja pöytineen. Käytettävissä on myös keittiö sekä huone lasten ja nuorten pyhäkoulu varten.

Käytännön haasteita kuitenkin riittää edelleen.

- Alussa ne ovat konkreettisia: mistä saadaan alttari, saarnatuoli, ehtoollisvälineet, krusifiksi. Pidemmällä tähtäimellä: miten löytyvät vapaaehtoiset tekijät ja miten seurakunta voisi tuntua sillä tavalla kotoisalta, että ihmiset uskaltaisivat pyytää tuttavansa mukaan.

UUTTA RAKENTAMAAN SANALLA JA SAKRAMENTEILLA

Jussi Halosen mieli Vantaan uuden alun suhteen on toiveikas ja luottavainen. Aktiivinen vastuuryhmä hoitaa jo monia käytännön järjestelyjä, ja tiedossa on 20–30 hengen porukka, jotka ovat lähdessä seurakuntalaisiksi.

- On hyvissä toiveissa, että seurakunta lähtee pyörimään sen kokoisella porukalla. Utelaita todennä-

köisesti tulee katselemaan ja tutustumaan toimintaan. Toiveena on, että seurakunta voisi olla sillä tavalla kotoisa, että tutustujien olisi helppo jäädä ja kokea se omaksensa.

Jussi-pastori pitää korvaamattoman arvokkaana, että monet Vantaalle lähtevistä ovat kokeneita Pyhän Markuksen luterilaisen seurakunnan jäseniä tai vastuunkantajia. Näin heille on tuttua jo valmiiksi, miten asioiden olisi hyvä pyöriä.

- On kokemusta pyhäkoulusta, hallitustyöskentelystä, musiikista tai kahvitelusta. Nollasta ei tarvitse aloittaa.

Entä millä työkaluilla Jussi on itse pastorina lähdessä rakentamaan uutta seurakuntaa?

- Virka on sanan ja sakramenttien palvelemisen virka. Ei ole muita työkalu-

ja kuin ne, jotka ovat jo olemassa.

Itseään Jussi tahtoo kehittää niin, että osaisi käyttää sanan ja sakramenttien työkaluja niiden arvoa vastaavalla tavalla. Hänellä on halu harjaantua ja edistyä niissä määreissä ja vaatimuksissa, joita Uudessa testamentissa paimenelle annetaan.

- Haluaisin tehdä sitä evankeliumin vapaudesta käsin. Psalmessa 1 puutetaan puusta, joka on virtaavien vesien äärellä ja siksi pystyy kantamaan hedelmää. Pastorina haluaisi käyttää työviikkonsa siihen, että saa ammentaa Jumalan sanaa, jotta pystyisi jakamaan sitä eteenpäin. Jos evankeliumista saa elää itse, silloinhan on mitä jakaa muillekin.

JUMALA ISLAMISSA JA KRISTINUSKOSSA

≡ RISTO SORAMIES

Miten Jumalasta on ylipääntänsä puhuttava?

Minä näin suuren valkean valtaistuimen ja sen, joka sillä istuu. Hänen kasvojensa edestä pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään. (Ilm. 20:11)

Jumalasta puhutaan asiallisesti vain silloin, kun tiedetään itsekkin oltavan matkalla Jumalan eteen viimeiselle tuomiolle. Joka puhuu Jumalasta pelkäämättä ja vapisematta, on kuin autoilija, joka on syöksymässä täyttä vauhtia seinää päin ja keskustelee viileästi seinän rakenteesta.

Myös Koraani puhuu vakavasti: *Kun taivas halkeaa, kun tähdet putoavat, kun meret kuohuvat, kun haudat hajoavat, silloin saa jokainen tietää, mitä on tehnyt ja mitä laiminlyönyt (...). Mistäpä tietäisit, mikä tuomion päivä on. Päivä, jona yksikään sielu ei voi auttaa toista, vaan Jumala yksin päättää. (suurasta 82)*

YHTEISIÄ KÄSITYKSIÄ JA KÄSITTEITÄ

Kun kristitty puhuu muslimin kanssa Jumalasta, hän voi käyttää monia tuttuja käsitteitä: Luoja, armo, synti, tuomio, laki, käskyt monien muiden lisäksi. Muslimin käsitys ihmiskunnan alusta ja lopusta on tuttu: alussa luominen ja lopussa tuomio. Tutut käsitteet saavat islamissa kuitenkin toisen sisällön.

Islam ei siis ole kristitylle kuin mikä tahansa muu uskonto. Kristinusko ei tietenkään ole sisällöllises-

ti riippuvainen islamista, mutta noin 600 vuotta jKr. syntyneelle islamille taas kristinusko on olennainen osa sen maailmankuvaa. Koraanissa onkin paljon Raamatusta tuttuja henkilöitä ja kertomuksia, jotka tosin on sovitettu islamin opin mukaisiksi.

Koraanin mukaan kristinusko kuuluu ”taivaallisiin” uskontoihin, joita Jumala on

malakäsityksissä onkin yhdenmukaisuuksia, esimerkiksi monoteismi: ”Hän, Jumala on yksi, Jumala, Ikui-nen.” (suura 112)

Myös usko Luojaan näyttää olevan muslimille ja kristityille yhteinen. Luominen tyhjästä oli Jumalan tietoinen teko. Hän loi myös ihmisen edustajakseen maan päälle.

Jumala on myös korkein

tai kauneimmat nimet ymmärretään kristillisesti tai islamilaisesti eri tavoin.

Entä Kolminaisuus? Usko ainoan Jumalan Kolminaisuuteen on varmasti aidosti ja erityisesti kristillinen. Jos joku ei tunnusta Pyhää Kolminaisuutta, ei häntä voi pitää kristittyinä. Myös muslimit tietävät, että Kolminaisuus on keskeistä kristittyjen uskossa: *Te, joilla on Kirja (tässä: kristityt), älkää menkö liian pitkälle väitteissänne älkääkä puhuko Jumalasta muuta kuin totta. ... Uskokaa Jumalaan ja Hänen lähettiläisiinsä älkääkä sanoko: 'Heitä on kolme', vaan lopettakaa... (4:171).*

Kokemukseni mukaan Pyhän Kolminaisuuden se-littäminen muslimille ei johda mihinkään. Hänen on mahdoton käsittää, mitä sillä tarkoitetaan. Usko Pyhään Kolminaisuuteen on kristittyjen tunnustus Jumalasta, jonka pelastusteko-ja Raamattu julistaa. Muslimin on siis saatava kuulla Jumalan pelastustesteista.

KRISTUKSEN TYÖ KIELLETÄÄN KORAAANISSA

Evankeliumiin kuuluu kaksi osaa: selostus siitä, mitä Jeesus teki maan päällä ollessaan. Hän syntyi ihmiseksi, eli kärsi ja kuoli ja herätettiin kuolleista. Toiseksi apostolinen julistus, että Jeesuksen työ tapahtui meidän hyväksemme. Vaikka Koraani puhuu Jeesuksesta kunnioittavasti, islam torjuu kuitenkin evankeliumin molemmat osat.

Puhe Jumalan Pojasta on

lähettänyt ihmisille jo ennen Muhammadia. Uskontojen sarjan päätöksenä ja lopullisesti pätevänä ilmoituksena annettiin islam siinä muodossa kuin Muhammad sitä julisti. Aikaisemmat ilmoitukset, juutalaisuus ja kristinusko, ovat tämän käsityksen mukaan rappeutuneet. Oikea usko on uskoa yhteen Jumalaan vain sillä tavoin kuin Muhammad tätä uskoa julisti.

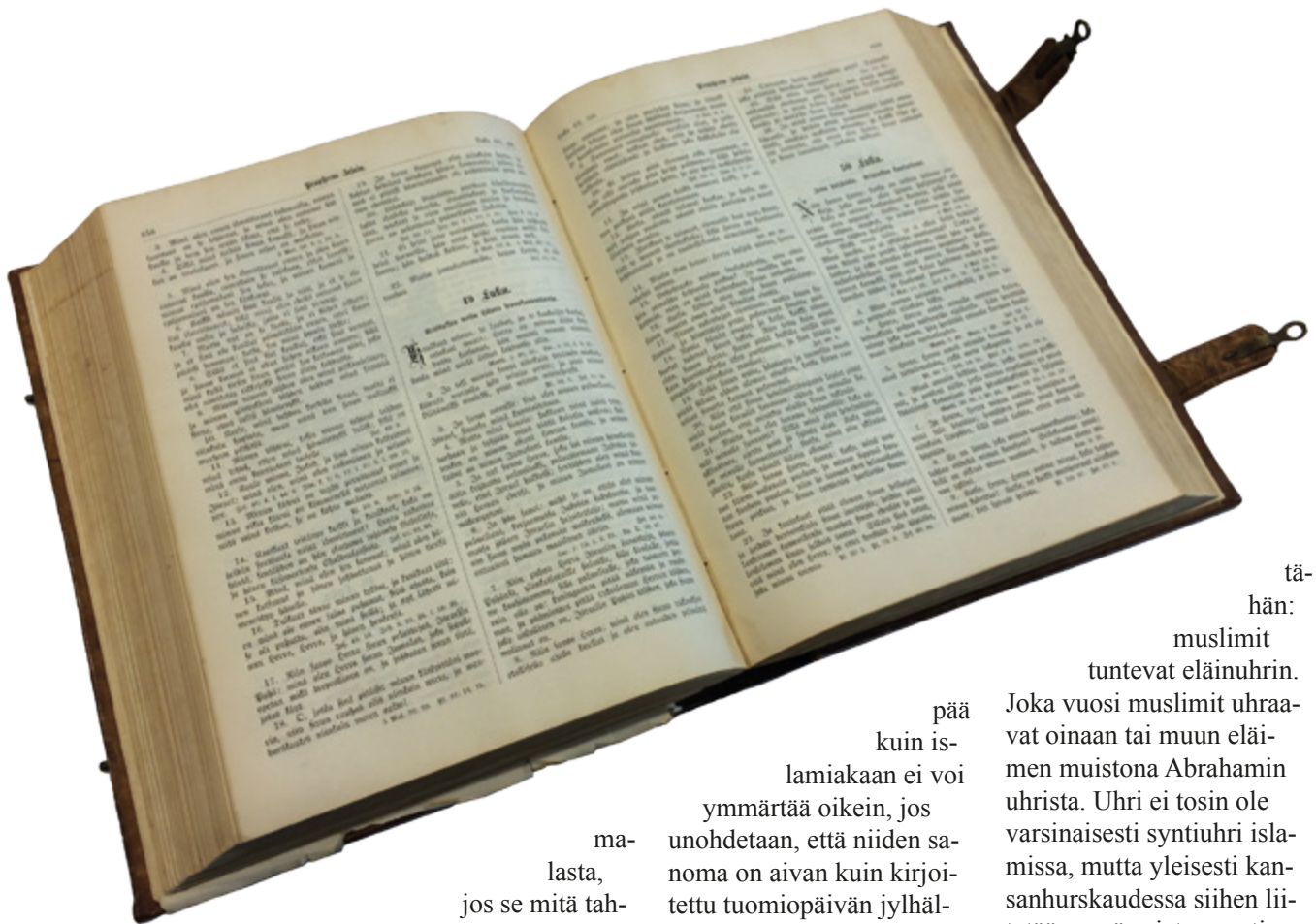
Muslimin silmissä kristitty ei siis ole alun perin väärän uskonnon edustaja. Siksi muslimit uskovat, että kristityt puhuvat samasta Jumalasta kuin hekin. Ju-

tuomari. Hän on ”Tuomionpäivän ruhtinas” (suura 1, 4). Aikojen lopussa, suurena tuomion päivänä, kaikki ihmiset joutuvat Jumalan eteen vastaamaan teoistaan.

Lisäksi islam tuntee Jumalan 99 nimeä, attribuuttia, joista suurinta osaa kristittykin voisi käyttää.

MIKÄ SITTEEN ON NIMENOMAAN KRISTILLISTÄ MEIDÄN KÄSITYKSESSÄMME JUMALASTA?

Jumalan ominaisuuksien vertailu tai luetteleminen ei johda lopulta asiallisesti mihinkään. Kaikkein parhaatkin Jumalan ominaisuudet

muslimeille pahinta Jumalan pilkkaa: *Puhuttepa te kauheita: taivas on vähällä haljeta, maa revetä ja vuoret sortua maahan, koska he väittävät Armollisella olevan [lapsi]! Ei Armollisen sovi ottaa itselleen lapsia!* (19:89)

Koraani kieltää Jeesuksen nimenomaan sovituskuolemakin: *...eivät he ristinnaulinneet häntä. Heistä vain näytti siltä...* (4:157)

Jumalasta ei muslimin mielestä voi sanoa mitään pahempaa, kuin se mitä me tunnustamme. Islamin ydinopin koko voima onkin suunnattu juuri kristinuskon keskeisintä sisältöä vastaan.

JUMALA TUNNETAAN VAIN KRISTUKSEN PELASTUSTEOISTA

Miten sitten voi ylipäättään puhua muslimin kanssa Ju-

malasta, jos se mitä tahdomme heille sanoa, on muslimin korvissa, ei ainoastaan harhaa, vaan riensautta? Mistä voimme aloittaa?

Me tunnemme Jumalan olemuksen vain Hänen tekojensa kautta. Tässä on Philipp Melancthonin kuuluisa lause paikallaan: *hoc est Christum cognoscere beneficia eius cognoscere* (tuntea Kristus on tuntea Hänen pelastustekonsa).

Kun muslimille kerrotaan Kristuksen pelastusteoista niin, että hän voi ymmärtää ne, *silloin me puhumme Jumalasta itsestään evankeliumin mukaisesti*. Kristittyjen ja muslimien yhteinen käsitys ihmisen vastuusta Jumalan edessä antaa tähän mahdollisuuden. On siis kysymys kielestä, jolla voimme kertoa Kristuksen pelastusteoista ymmärrettävällä tavalla.

Evankeliumia sen enem-

pää
kuin is-
lamiakaan ei voi
ymmärtää oikein, jos
unohdetaan, että niiden sanoma on aivan kuin kirjoitettu tuomiopäivän jylhälle taustalle. Jokainen, joka uskoo viimeiseen tuomioon ja tietää itsekin tulevansa tuomiolle, joutuu ehdottomasti asettamaan itsellensä kysymyksen: ”Miten minun käy tällä tuomiolla?” Näin kysyy niin kristitty kuin muslimikin. Kysymys on yhteinen, mutta vastaukset poikkeavat toisistaan ratkaisevasti. Vaikka kristityn vastaus onkin muslimille ennestään tuntematon ja hän aluksi tietenkin torjuu sen, hän pystyy ymmärtämään sen.

VIIMEISELLÄ TUOMIOLLA KRISTUKSEN UHRIN VARASSA

Kun muslimi joutuu etsimään vastauksen omista teoistaan, evankeliumi kertoo hänelle Jumalasta ja Hänen pelastusteoistaan. Muslimin maailmankuvassa on yllättävä mahdollisuus

tä-
hän:
muslimit
tuntevat eläinuhrin.

Joka vuosi muslimit uhraavat oinaan tai muun eläimen muistona Abrahamin uhrista. Uhri ei tosin ole varsinaisesti syntiuhri islamilaisissa, mutta yleisesti kansanhurskaudessa siihen liitetään myös ajatus syntien soveltamisesta.

Evankeliumi kertoo Jumalan antamasta uhrista, Jumalan Karitsasta, joka auttaa meitä viimeisellä tuomiolla. Tämä Karitsa on Jumalan Poika, Jumala itse, jolle jokainen muslimikin on niin rakas, että Hän sovitti tämän synnit omalla verellään. Muslimi on nyt kuullut Jumalasta asianmukaisesti. Jumalan teoissa on vastaus sekä kristittyjen että muslimien kysymykseen: ”Miten voin kestää viimeisellä tuomiolla?”

NOADJA: NAISPROFEETTA, JOKA VALITSI VÄÄRÄN PUOLEN

✍ MAILIS JANATUINEN

Elettiin 400-luvun puoliväliä eKr. Juudan pakkosiirto oli päättynyt, mutta suurin osa juutalaisista oli jäänyt asumaan Persiaan. Kotimaassa elettiin köyhyydessä ja kurjuudessa. Temppelehtiin rakennettu uudelleen, mutta Jerusalemin ympärille ei ollut saatu pystytetyksi minkäänlaista muuria. Kaupungin asukkaat olivat alttiina sekä metsän petojen että viholliskansojen hyökkäyksille.

Persian kuningasta palveli tuohon aikaan juutalainen juomanlaskija nimeltä Nehemia. Hän pyysi kuninkaalta lupaa saada palata kotimaahansa huolehtimaan sen jälleenrakennuksesta. Perille päästyään hän kokosi nopeasti 40 työporukkaa, jotka ryhtyivät innolla korjaamaan muuria. Kaikkiaan asukkaita ei Nehemian projekti kuitenkaan miellyttänyt. Muurissa olisi se paha puoli, että se erottaisi pakanaat juutalaisista. Sehän saarnaisi pelkällä olemassaolollaan, etteivät kaikki ihmiset kuulu Jumalan kansaan, eivätkä kaikki tiet vie taivaaseen.

MUURINRAKENNUKSEN VASTUSTAJIEN LIKAISET KEINOT

Transjordanian kuvernööri Tobia ja Samarian kuvernööri Sanballat asetuivat koko arvovallallaan vastustamaan Nehemian hanketta. Molemmat olivat pakanoita, jotka olivat avioituneet ylhäisten juutalaisperheiden tyttärien kanssa, ja heillä oli juutalaisten kerma puolellaan. Myös jotkut papit ja profeetat, muun muassa Noadja-niminen nainen, olivat valinneet Tobian ja Sanballatin puolen. He tekivät nyt kaikkensa Nehemian ja hänen työporukoidensa pelottelemiseksi.

Ensin tehtiin rakennusprojekti suuren yleisön silmissä naurunalaiseksi. Kun se ei saanut rakentajia masentumaan, ryhdyttiin painostamaan Ne-

hemiaa kompromissiin. Kun mies ei siihen suostunut, häntä uhattiin Persian kuninkaan epäsuosiolla. Nehemialle lähetettiin avoin uhkauskirje, jonka kuka tahansa saattoi lukea. Kirjeessä väitettiin juomanlaskijan suunnitteleman vallankumousta ja Juudan itsenäisyyttä. Lopulta Nehemiaa uhkailtiin salamurhalla, jollei hän piiloutuisi temppelehtiin. Mooseksen lain mukaan temppelehtirakennuksen sisälle eivät kuitenkaan saaneet mennä muut kuin papit. Jollakin tavalla Noadjakin oli sekaantunut näihin juonitteluihin.

Annetaan Nehemian itsensä kertoa tarinan jatko: ”Menin tapaamaan Semajaa... , joka pysytteli sisällä talossaan. Hän sanoi: ’Mennään yhdessä Jumalan temppelehtiin, sisälle pyhäkköön, ja suljetaan pyhäkön ovet. Muuten he tulevat yöllä ja tappavat sinut.’ Mutta minä sanoin: ’Minunlaiseni mieskö pakenisi? Ja voisinko minä mennä temppelehtiin ja silti jäädä henkiin? Ei, minä en mene.’ Silloin oivalsin, että Jumala ei ollut häntä lähettänyt, vaan Tobia ja Sanballat olivat palkanneet hänet esittämään minulle tämän ennustuksen. Hänet oli palkattu, jotta minä pelästyisin ja noudattaisin hänen neuvooaan. Näin olisin tehnyt väärin ja joutunut häpeään ja pilkan kohteeksi. Älä unohda, Jumalani, mitä Tobia ja Sanballat ovat tehneet, ja samoin naisprofeetta Noadja ja muut profeetat, jotka yrittivät pelotella minua. (Neh. 6:10–14.)

NOADJA EI TUNTENUT KIRJOITUKSIA

Noadjan täytyi olla jonkinlainen julistaja, eihän häntä muuten olisi nimitetty profeetaksi. Tajusiko tämä nainen taistelevansa Herraa vastaan? Ei tietenkään tajunnut. Noadja varmaan järkeili jotensakin näin: Me juutalaiset emme tule koskaan pääsemään ulkomaalaisten kuvernöörien vallan alta

pois. He tulevat aina säätämään meidän ”kirkkolakimme”. Viisainta on siis ottaa lusikka kauniiseen käteen ja elää heidän ehdoillaan. Jos pullikoimme vastaan, menetämme viimeisenkin toimintavapautemme. Nehemia tekee hallaa Israelin uskonnolle ja imagolle kireäpiipoisuudellaan. Hän ei ota huomioon poliittisia realiteetteja.

Miten väärässä Noadja olikaan! Hänen suurin virheensä oli, ettei hän ottanut Kirjoituksia käteensä ja lukeutunut niitä. Jumalan sana olisi voinut osoittaa hänelle, kuka oli oikeassa, ja kenen joukoissa kannatti taistella. Koska Noadja ei tuntenut Raamattua, hänet voitiin houkutella väärälle puolelle. Hänen esimerkkinsä osoittaa, ettei kukaan ole immuuni valheen hengen houkutuksille.

Älkäämme me siis tehkö Noadjan virhettä, vaan osallistukaamme innolla Jerusalemin muurien jälleenrakennustyöhön!

Ote Mailis Janatuksen kirjasta Nainen ja hänen miehensä, jonka 3. ja korjattu painos ilmestyy tänä syysyänä Perussanomien kustantamana.

MITEN KERTOJA KRISTUKSESTA MUSLIMEILLE?

≡ HARRI LAMMI

Muslimin kanssa keskustellessa ei juurikaan kannata aloittaa kristillisillä lauseilla kuten ”Jumala rakastaa sinua” ja ”Jeesus antaa syntisi anteeksi”. Ensinnäkin koko ajatus Jumalan rakkautesta on muslimille vieras. Allah on muslimille etäinen, armoton tuomari, jonka kanssa ei voi ”puhua”. Toiseksi Jeesus on muslimille profeetta – ei Jumalan Poika. Sen vuoksi on puhuttava ensiksi synnistä ja sen vallasta ihmisessä ja kysyä, miten kukaan voisi vapautua synnin orjuudesta.

Tärkeintä evankeliumin julistamisessa muslimille on kuitenkin ihmisen kohtaaminen ja hänen ajattelunsa ymmärtäminen.

LUOTTAMUKSEN RAKENTAMINEN

Tärkein yksittäinen asia on luottamus. Luottamuksen rakentaminen vaatii aikaa ja aitoa ystävällisyyttä. Ilman luottamusta kristityn todistus muuttuu helposti väittelyksi. Lähimmäisenrakkaus tekee muslimeihin suuren vaikutuksen sen vuoksi, että he eivät juurikaan ole nähneet aitoa lähimmäisenrakkautta omassa maassaan.

Islamilaisista maista tuleville koheteliaisuus ja kunnioittava puhe ovat osa arkea. Voimme täällä länessäkin oppia tervehtimään rauhallisesti ja pysähtyen. Luottamusta herättää myös, että uskomme elävään Jumalaan ja meillä on pyhä Raamattu. Raamattua kunnioitetaan, sitä säilytetään arvokkaalla paikalla, eikä sitä laite- ta esimerkiksi lattialle. Kun Raamattu ojennetaan muslimille, se tehdään arvokkaasti. Luottamus syntyy monesta pieneltäkin tuntuvasta asiasta.

KULTTUURIN TUNTEMINEN

Osa evankeliumin julistamisesta on ymmärtää ihmisten ajattelua. Islaminkoiset ajattelevat kunnia – häpeä -akselilla. Kunnia on arvostusta ihmisten silmissä ja ajatuksissa. Muslimin moittiminen toisen ihmisen (varsinkin

muslimin) läsnä ollessa tuo hänelle mittaamattoman häpeän, joka täytyy saada takaisin hinnalla millä hyvänsä. Islamissa myös naisen verhoaminen liittyy kunnia – häpeä -ajatteluun. Sen vuoksi naimisissa olevalla muslimin naisella pää on normaalisti peitettyä huivilla tai hunnulla.

Muslimit ovat myös hyviä retoriikassa – sen sanomisessa, mikä saa toisen tuntemaan olonsa arvostetuksi. Retoriikkaan kuuluu myös, ettei juurikaan sanota ei-sanaa. Tämä usein kiertetään ilmaisulla ”kiitos paljon, mutta minulle on nyt vähän töitä”.

Vieraanvaraisuus on yksi suuri ero länsimaaisessa ja aasialaisessa ajattelussa. Ateriyhteys ja teen juonti ovat takeita siitä, että välit muslimin kanssa ovat hyvät.

ISLAMIN YMMÄRTÄMINEN

Arvelen, että 80-90 % muslimaista harjoittaa niin sanottua kansanislamia. Kansanislamiin kuuluu pahojen henkien ja kirousten pelko, kirousten langettaminen vihamiesten päälle, vainajahenkien rukous moskeijarukouksen sijaan ja usko maagisiin voimiin ja ihmeellisiin tarinoihin. Naiivi länsimainen käsitys islamista on, että se on vain moskeijassa rukoilua ja Koraanin lukemista. Tämän vuoksi ei kannata väitellä Koraanista, koska useimmat muslimit eivät ole lukeneet Koraania ja vaikka olisivat, on perimätieto (hadiis) vähintäänkin yhtä tärkeä kuin Koraani.

Islamissa on paljon samankaltaisia ilmaisuja kuin kristillisessä uskossa, mutta sanoilla on hyvin erilainen merkitys. Muslimit ajattelevat, että on kahdenlaista syntiä: suuria ja pieniä syntejä. Perisynti on tuntematon islamissa.

Islamissa puhutaan myös paljon armosta ja armollisesta Allahista. Armo on islamissa kuitenkin despoottista etäisen Allahin toimintaa, jonka voi saada mahdollisesti ansaitsemalla. Is-

lam tuntee sanan ”vanhurskaus” muttei vanhurskauttamista. Ihminen tarvitsee islamin mukaan ansiota Allahin edessä päästäkseen paratiisiin. Ansiota kerätään tekemällä joitakin yhteisön hyväksymiä tekoja kuten hautajais- saattueeseen osallistuminen, moskeijassa käynti tai kolikon antaminen kerjäläiselle.

RAAMATTU, RUKOUS JA

SEURAKUNTAYHTEYS PUHUTTELEVAT

Koska lukutaitoprosentti islamilaisissa maissa on yleensä melko alhainen, on tärkeää, että kristitty osaa kertoa Raamatun tapahtumia. Lukutaitoisille kannattaa antaa Uusi testamentti heidän omalla äidinkielellään. Kaiken kaikkiaan muslimien kanssa on helppo puhua kristillisestä uskosta. Jokaisen musliminhan kuuluu ainakin teoriassa uskoa myös Mooseksen kirjoihin, profeettoihin, psalmeihin ja Uuteen testamenttiin. Näistä voi lähteä liikkeelle.

Kristityn rukous puhuttelee muslimia. Muslimeilla on usein stereotyyppinen kuva länsimaalaisista. He ajattelevat, että länsimaat ovat kristillisiä mutta silti moraalittomia ja jumalattomia. Kun he kuulevat elävässä uskossa olevan kristityn rukoilevan, he hämmästyvät. Rukous on islamissa vain suoritus, mutta kristitylle se on sydämen puhetta Jumalan kanssa. Koskaan ei muslimi ole kieltäytynyt, kun olen kysynyt: ”Voinko rukoilla puolestasi?”

Elävä seurakunta on muslimille aivan uusi ja vieras kokemus. On tärkeää, että kristinuskosta kiinnostuneet muslimit osallistuvat jumalanpalvelukseen tai ainakin aluksi raamattu- ja keskustelupiiriin. Muslimimaahanmuuttajilla voi olla tarvetta puhua kaikenlaisesta muustakin. Kutsumalla heitä mukaan seurakuntaan voimme auttaa heidän kokonaisvaltaisessa integroitumisessaan maahamme.

HILJAISEN MIEHEN VÄKEVÄ VIRSI

✍️ IDA HEIKKILÄ

📷 VEIKKO SOMERPURU

Norjalaisissa elokuvateattereissa esitettiin viime vuonna dokumenttielokuvaa nimeltä *En prest og en plage* (suom. pappi ja maanvaiva). Dokumentti kuvaa norjalaisen papin, edesmenneen Børre Knudsenin (1937–2014), ja hänen vaimonsa Ragnhildin hiljaiselämää pohjoisnorjalaisessa pikkukylässä. Vanhan parin yksinkertainen elämäntapa, kynttilänvalossa pidetyt iltahartaudet ja Knudsenin risupartainen olemus voisivat jo yksistään vetää katsojia teattereihin, mutta ne ovat vain kehystystä dokumentin varsinaiselle aiheelle, Knudsenin 1970-luvun lopulla alkaneelle valtion vapaamielisen aborttilainsäädännön vastustamiselle.

Norjan liberalisoituvan valtionkirkon ja Knudsenin tiet erkanivat 1980-luvulle tultaessa asteittain; prosessi huipentui vuoteen 1991, jolloin Knudsen yhdessä kahden muun papin kanssa perusti Strandebarmen rovastikunnan tai ”Norjan kirkon pakko-siirtolaisuudessa”. Siitä tuli Ruotsin Missionsprovinsenin ja Suomen Lähetysshiippakunnan esikuva. Vuonna 1997 Knudsen vihittiin liikkeen piispaksi. Lähetysshiippakunnan nettisivujen uutisarkistosta (20.8.2014) löytyy muistokirjoitus, jonka kautta Knudsenin kirkkotaisteluun voi tutustua paremmin.

USKOLLINEN PASTORI

JAKOI MIELIPITEITÄ

Knudsen oli henkilö, jota joko rakastettiin tai vihattiin. Siinä missä moni piti häntä omalaatuisena jääräpäänä, jopa uskonnollisena kiihkoilijana, hänen hengenheimolaisensa näkivät hänet toisin silmin: tinkimättömänä syntymättömän elämän puolestapuhujana, rohkeana uskonpuolustajana ja nöyränä sydämen kristittynä. Norjalainen ystävänä kertoo Knudsenin olleen hyvin pieni mies, joka puhui hyvin hiljaisella äänellä, mutta jonka tullessa huoneeseen kaikki hiljenivät.

Knudsen oli paitsi piinkova us-

konsoturi myös herkkä ja syvälinen virsirunoilija. Kaksi hänen lukuisista virsistään on löytänyt tiensä Lähetysshiippakunnan Luterilaisia virsiä -koelmaan: Jari Kekäleen suomentama Faaraon vaunut kun saapuivat rantaan (LV 816) ja allekirjoittaneen suomentama (kolmas säkeistö Kekäleen) ehtoollisvirsi Sinua, Jeesus, me tunnustamme (LV 747). Edellistä on seurakunnissamme saatu laulaa jo muutama vuoden ajan, mutta jälkimmäinen kaipaa esittelyä.

Virsi 747 alkaa sanoilla: ”Sinua, Jeesus, me tunnustamme./ pappimme taivaan, uhrilampaamme.” Ne kertovat siitä uskon paradokseista, joka tunnustaa Herramme Jeesuksen samalla sekä taivaalliseksi ylipapiksi, joka astuu kaikkeinpyhimpään toimittamaan syntiuhria, että viattomaksi uhrilampaaksi, joka uhrataan. ”On poissa syntimme, häpeämme./ Sinulle ylistystä laulamme!” säkeistö jatkaa riemullisesti. Jeesuksen uhrikuoleman tähden voimme nostaa katsemme ja elää vapaina ilman synnin syytöksiä.

KAHDENLAISET KÄDET

Knudsenin virren mielestäni hienoin piirre on sen toistuva puhe käsistä. Vaikka meidän kätemme ovat veren tahrimat, Herramme kädet tekevät meille pelkkää hyvää. Jeesus tarttuu siihen Jumalan vihan maljaan, joka meidän olisi kuulunut juoda, ja ojentaa meille oman ruumiinsa ja verensä ehtoollisen sakramentissa. Vaikka meidän kätemme ristiinnaulitsivat hänet, hän ei kosta meille, vaan antautuu uudelleen meidän käsiimme. Siksi tahdomme antaa kätemme hänen palvelukseensa.

Haikean kaunis norjalainen kansansävelmä tukee Knudsenin runoa erinomaisesti. Kaiken kaikkiaan LV 747 on juuri sellainen virsi, jonka voikin kuvitella syntyvän Knudsenin edellä kuvailussa sielunmaisemassa: uskon ydinasioihin keskittyvä virsi, joka on vakavamielinen mutta pohjavireeltään

täynnä evankeliumin riemua. Virsi on syntynyt 1970- ja 80-luvun taitteessa eli samoihin aikoihin kun Knudsenin taistelu aborttilainsäädäntöä vastaan alkoi. Ehkä juuri tämä armollinen virsi sai rohkaista Knudsenia niinä hetkinä, joina vastustaja tuntui voittamattomalta. Rohkaiskoon se myös meitä seuraamaan Herramme, vaikka siitä seuraisi maailman ihmettelyä ja pilkkaa.

2. Kätemme löivät kättesi naulat,
sait meiltä palkaksesi tuomion.

Vaan leivän murrat ja viinin kaadat;
kättesi kautta saamme suosion.

3. Osamme tiesit, naulat ja ristin,
kun tartuit maljaan kauhun,
kirouksen.

Niin murtui synkkyys, kuoleman
pistin:

aukaisit taivaan, lähteet siunauksen.

4. Niin kautta kuolon ja kärsimyksen
teit ristinpuusta merkin Kuninkaan.

Uhrisi tähden kättemme näiden
sinua palvella suo ainiaan.

5. Sanasi uhmassa toteutimme:
sait tuskaa käsissämme kärsiä.
Nyt olet uudelleen käsissämme
alttarin viinissä ja leivässä.

PYHIEN MUISTOPÄIVÄT

WILLE HUUSKONEN

Luterilaisia virsiä -kirjan liitteenä on pyhäinkalenteri, joka noudattaa enimmäksi osaksi viimeisen kerran vuonna 1888 virsikirjaan painettua suomalaista pyhäkalenteria, joka puolestaan perustuu keskiaikaiseen perinteeseen. Nimiä on karsittu ja toisia on lisätty, mutta kalenterin ajatus on sama: muistuttaa meitä siitä, että kristillinen kirkko ei hävinnyt maan päältä viimeisen apostolin kuoltua, vaan Jumalan sana on kaikkina aikoina herättänyt ja nostanut ihmisiä, jotka ovat omalla vaelluksellaan ja opetuksellaan vahvistaneet ja rohkaisseet muita kilvoittelijoita ja

koko pyhää kristillistä kirkkoa.

Osaltaan tämän kalenterin painamisella halutaan palauttaa uskonharjoitustamme vanhaluterilaisille urille, jossa kirkon yhteiselle perinteelle annettiin suuri arvo, vaikka viimeinen sana opin ja uskon asioissa kuului ja kuuluu edelleen yksin pyhille kirjoituksille.

Pyhäkalenterista löytyvät kaikki seurakuntien nimikkopyhät. Ajatuksena on, että seurakunta voisi huomioida oman nimikkopyhänsä päivän järjestämällä tuona päivänä yhteisen kokoon-tumisen tai järjestämällä yhteisöpäivän seuraavana sunnuntaina. Pyhät ovat Jumalan lahja meille ja heidän

vaelluksensa elävä esimerkki Jumalan armosta. Siksi Augsburgin tunnustus kehottaa: ”me voimme julkisesti muistaa pyhiä, jotta oppisimme kukin kutsumuksemme mukaisesti seuraamaan heidän uskoaan ja hyviä tekojaan” (CA XXI). Myös seurakunnan vapaamuotoisissa kokoontumisissa, jos ne sattuvat osumaan jonkun pyhän nimikkopäivään, voidaan esimerkiksi iltahartaudessa muistella tämän elämää ja Jumalan työtä hänen kauttaan. Pyhien muistopäivät sopivat myös yksityisen hartaushetken aiheeksi. Seuraavia rukouksia voi käyttää yhteisessä tai yksityisessä rukouksessa.

Rukouksia marttyyrin muistopäivänä

Kaikkivaltias Jumala, joka annoit palvelijallesi N:lle uskallusta tunnustaa Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimeä tämän maailman hallitsijoiden edessä ja rohkeutta kuolla tämän uskon tähden. Suo, että myös me olisimme aina valmiit antamaan syyn sille toivolle, joka sydämissämme on ja että mielellään kärsisimme Herramme Jeesuksen Kristuksen tähden, hänen, joka elää ja hallitsee sinun ja Pyhän Hengen kanssa yhdessä jumaluudessa aina ja iankaikisest. Aamen.

Kaikkivaltias, iankaikinen Jumala, joka sytytit rakkautesi liekin pyhän marttyyrisi N:n sydämeen. Suo meille, sinun vähäisille palvelijoillesi samanlainen usko ja rakkauden voima,

että me, jotka iloitsimme hänen voitostaan, seuraisimme hänen esimerkkiään, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka elää ja hallitsee jne.

Rukous piispojen ja pastorien muistopäivänä

Herra Jumala, taivaallinen Isämme, joka nostit uskollisen palvelijasi N:n [piispaksi ja] paimeneksi pyhään kirkkoon ruokkimaan laumaasi: suo meidän hänen opetuksensa ja hänen pyhän elämänsä innostamina kasvaa Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisen täyteyteen. Niin kuin siunasi N:ää viisaudella ja jumalisuudella, niin anna runsaasti kaikille seurakunnan kaitsijoille Pyhän Hengen lahjat, jotta he voisivat tehdä työtä sinun huonekunnassasi todellisina Kristuksen palvelijoina ja sinun

jumalallisten salaisuuksiesi huoneenhaltijoina. Kuule meitä tuon saman Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta, joka elää ja hallitsee jne.

Rukouksia pyhien muistopäiville yleisesti

Kaikkivaltias Jumala, joka olet piirittänyt meidät niin suurella todistajien pilvellä! Suo, että me palvelijasi N:n hyvän esikuvan rohkaisemina kestäisimme edellä olevan kilvoituksemme, niin että lopulta, sinun armonsi kautta, voisimme hänen kanssaan päästä sinun iankaikkiseen iloosi. Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta, joka elää ja hallitsee jne.

Kaikkivaltias Jumala, joka olet tuonut meidät kymmenien tuhansien enkelien ja täydelliseksi tulleitten

vanhurskaitten henkien tykö! Anna meidän tällä kor-pitaipaleellamme pysytellä heidän yhteydessään ja kerran taivaallisessa koti-maassamme tulla osallisiksi heidän ilostaan. Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta, joka elää ja hallitsee jne.

Rukous lähetyssaarnaajan muistopäivänä

Kaikkivaltias Jumala, joka sinun pyhissäsi olet tullut kiitetyksi ja ylistetyksi ja nostanut palvelijasi N:n valkeudeksi maailmalle. Me rukoilemme: loista meidän sydämissämme niin, että mekin voisimme osoittaa oman sukupolvemme keskellä sinun kiitostasi, joka olet kutsunut meidät pimeydestä sinun ihmeelliseen valoosi, Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, joka elää ja hallitsee jne.

”DEN NYA SÅNGEN”, DEL II

≡ JAN BYGSTAD, BERGEN, NORGE ÖVERSÄTTNING FRÅN NORSKAN: JAN JOHANSSON

Första delen av artikeln har publicerats i nr. 4/15 av Helgedomens Lampa.

INNEHÅLL

Om musiken i sig själv är bärare av en andemakt, gäller detta naturligtvis i ännu högre grad texterna. Jag har nu genom några år lyssnat till och läst ett icke ringa antal av de nyare lovsångerna. Och jag har blivit mer och mer betänkt över innehållet i de texter som allt för ofta får ljuda inom de lutherska organisationerna.

Det har etablerats en sorts musikalisk ekumenik i den kristna ungdomsgenerationen. Lovsångerna ”flyter omkring” mellan de mest olika miljöer. Inte sällan sjungs det samma i Levande ord, OKS och t.ex. Missionsbandets och Indremisjonens ungdomsföreningar. Och många unga driver också omkring i de mest skilda miljöer. Om man på ett ställe hör en sång som man gillar, tar man den med sig till sitt eget sammanhang, får ner den på overhead, och så lärs den in där också. Här går man utanför alla normala kanaler i kristet arbete: En av huvudorsakerna till att vi har Sångbok och Psalmbok är att de texterna blivit granskade – både vad gäller läran och kvalitén. De som har klarat granskningen är sådana sånger som kyrkosamfund och organisation kan stå bakom: Sångskatten skall rätt och slätt ge ett genuint uttryck för ens kristendomsuppfattning.

Men i ”overheadkulturen” företas det ingen granskning. Herde- och läroämbetet får inte ens en möjlighet att ta tag i frågan - allt flyter. Därmed står man inför det faktum att via de nya sångtexterna kommer där ofta in en kristendomsuppfattning som är främmande för evangelisk-luthersk tro och liv. Här skall det understrykas: *Inget bör sjungas i den kristna församlingen utan att det blivit underkastat tillfredstillande läromässig granskning.*

Ser man på innehållet i många av texterna så är det påfallande att de teman som berörs ligger inom ett rela-

tivt snävt område. Fullheten av Bibelns gudsbild och det kristna livet kommer fram i liten grad. Kors och trångmål hör vi inget om. Inte heller om syndanöd. Att en kristen samtidigt är rättfärdig och syndare, har jag ännu inte hört nämnas. Inte heller om dubbelheten i livet som består i att vi är ”bedrövade och alltid glada”. Lag och evangelium, spänningen i att Gud är både Den Helige och Den Nädige är det också föga bevänt med. Men där sjungs mycket om seger och framgång, om Guds rike och Kristi konungadöme, om kärlek, glädje och tillbedjan. Det torde vara klart att en sådan slagsida på sikt kommer att omforma kristedomsuppfattningen på avgörande sätt.

Lika bekymmersam är den lagiskhet som ofta klingar i dessa texter. Det är inte ovanligt med ganska så stora ord om hur högt vi älskar Jesus och hur mycket vi är villiga att offra för honom. Jag betvivlar inte att de som sjunger detta subjektivt menar det som går över deras läppar. Samtidigt är jag lika säker på att den som talar så, inte känner sig själv. Detsamma gällde aposteln Petrus då han den sista kvällen före korsfästelsen svor på att ”även om alla andra överger dig, så skall jag inte göra det” (Matt 26:33). Men denna natt måste Petrus bittert erfarat att alla hans välmenande ord blev till intet i svek och fall. Då först lärde han känna sitt eget hjärta. Därför gick Petrus ganska försiktigt fram efter detta.

VAD SKALL VI GÖRA?

Om utvecklingen inte redan passerat möjligheten till återvändo, är det ett par huvudsaker som man inom evangelisk-lutherska kyrkor och organisationer bör besinna:

1. Man måste tidigt lära barnen en del av de centrala huvudpsalmerna. (Barnen kan möjligen få lära en och annan barnsång också, men aldrig endast barnsånger). Detta bör tas på allvar både i det kristna hemmet och i söndagsskolearbetet.

2. Barn och unga måste på ett helt annat sätt ges ordentlig bibelkunskap. Allt för mycket förkunnelse för barn är lätt och kul. De serveras andlig ”chips och cola” istället för hälsokost. Därigenom lämnas de utan motståndskraft mot osund andlighet och alla slags förförelser.

3. Unga får inte leda sig själva. Mogna och vuxna troende som har hjärta för de unga, bör tillbringa mycket tid tillsammans med dem, och så hjälpa dem på trons väg. Särskilt bör man öppna hemmen för de unga.

4. Sång och musik måste i församlingen underläggas herde- och läroansvaret, som allvarligt måste sköta sin plikt att pröva allt.

5. Den som har gåvor på sångens och musikens område, måste få hjälp att bli känd med evangelisk-luthersk tro och tänkande, och med det också ges en grundlig kännedom om det arv på sångens och musikens område som vi finner i evangelisk-luthersk tradition. Den lutherska kyrkofamiljen har på det här området en skatt som i stort sett saknar sin motsvarighet i andra sammanhang.

6. Man måste sluta att tänka på kyrkoväxt. Den sanna växten i Guds rike är inte kvantitativ, men först och främst kvalitativ. Det betyder att Guds folk måste få hjälp till att tränga in i den Heliga Skrift så att tron kan mogna och växa. Målmedveten bibelundervisning (med lag och evangelium som överordnat ljus) på alla nivåer måste med andra ord få högsta prioritet. Då skall man nog i sin tid också få uppleva att skarorna växer. Men det är Guds sak, inte vår!

Ordet ”ortodox” har en dubbel betydelse. Det betyder både ”rätt tro” och ”rätt lovprisning”. Och sambandet mellan dessa är fundamental: Bara där den sanna tron är, finns den rätta och sanna lovprisningen! Den nya sången – i begreppets bibliska betydelse – är något som bara ges av Gud (Ps 40:4f), den kan aldrig skapas av människor som ett slags ”andligt program”.

KONFERENS FÖR KONFESSIONELLA LUTHERANER ORDNADES I BUENOS AIRES

✍️ RISTO SORAMIES ÖVERSÄTTNING: OTTO GRANLUND

Det är vår i luften i Buenos Aires, eftersom staden är belägen på det södra halvklotet. I slutet av september var ledarna för medlemskyrkorna i International Lutheran Council (ILC) och andra lutherska sammanhang samlade till möte i Argentinas huvudstad Buenos Aires. Mötet ordnas en gång vart tredje år. Också svenska Missionsprovinsens biskop Roland Gustafsson var inbjuden, så som också undertecknad som representant för Missionsstiftet, även om ingetdera stift ännu är medlem i ILC.

OLIKA LÄGE – GEMENSAM BEKÄNNELSE

ILC har ungefär 35 medlemskyrkor som är sinsemellan väldigt olika, också sett till storleken. De förenas dock av en reservationslös bekännelse till Bibeln som Guds ord och till de lutherska bekännelseskriterierna som pålitliga förklaringar av Ordet. För att beskriva hur olika de kyrkor som representerades är kan tas en kyrka i Oslo, Den lutherske kirke i Norge, som ännu har bara 50 medlemmar, och Lutherska kyrkan i Tanzania, som har över fem miljoner medlemmar och som hade skickat en av sina biskopar till mötet. Från Afrika och Asien kunde representanter endast för några få kyrkor vara på plats, eftersom Argentina inte beviljade visum åt alla.

Som tema för mötet hade valts den Augsburgska bekännelsen. Teologer från olika kyrkor höll föredrag på spanska och engelska om frågor som är kopplade till bekännelsen. Med några kyrkoledares ledning fördjupade vi oss också i Bibeln. Varje dag hölls dessutom två tideböner med bön, psalmer och predikan. I föreläsningarna och predikningarna fanns både djup teologi och ett aktuellt evangelium för oss som var närvarande. Den lutherska förkunnelsen är i all sin klarhet aktuellt och glädjande, och det leder alltid fram till Jesus. Som motto för det kommande 500-årsjubileet, till minne

Vid ILC:s möte godkändes som nya medlemskyrkor Sibiriens ev. luth. kyrka, Nicaraguas lutherska synod och Den lutherske kirke i Norge. Kyrkornas ledare biskop Lytkin (Sibirien), president Donaire (Nicaragua) och tf. biskop Masvie (Norge)

av reformationen, har valts "It's still about Jesus" - "Det är fortsättningsvis fråga om Jesus".

LUTHERSKA KYRKOR STÖDER VARANDRA

Minst lika viktigt som föreläsningarna och organiseringsfrågorna är vid sådana här möten också möjligheten att bekanta sig med andra kyrkor, skapa kontakter och att träffa personligen både gamla och nya bekanta. Lutheraner i olika länder lever under mycket olika omständigheter och behöver därför varandra. Med i skaran finns också helt nya kyrkor som har kommit till genom det missionsarbete som de andra kyrkorna har bedrivit. Några kyrkor har redan en lång erfarenhet av prästutbildning och har lärare som kan hjälpa de kyrkor som ännu endast håller på att skapa en egen teologisk utbildning. Några är förföljda, några prövas av inre stridigheter. Gudlösheten, teologi som inte bryr sig om Bibeln, skandaler och frågor om makt är saker som skapar vanda i kyrkor runtom i världen. I allt detta kan kyrkorna

vara till stöd för varandra.

Biskopen för Guatemalas lutherska kyrka, Doktor Abdiel Orozco Aguirre, en pensionerad läkare och lärd teolog, talade till mig redan vid den första frukosten, då han hört att jag är från Finland. Han berättade att han ofta tvingats svara på frågan varför lutheraner understöder terrorister. Finlands kyrka understödde nämligen guatemalanska terrorister på 80- och 90-talet, för att "främja rättfärdigheten". Den "lutherska" kyrkan finansierade vänsterterroristers vapen – ett sådant här rykte fick lutherdomen på den tiden i Guatemala, tack vare oss finländare! Biskop Aguirre är dock en glad ättling till inkaindianerna och stolt över sitt land: "Kom och besök Guatemala. Ni blir säkert förtjusta, och vill aldrig åka därifrån!"

Det måste medges att redan det mycket sydligare Argentina började kännas lockande, då söderns vår kläddes träden med strålade gröna blad!

Risto Soramies
Missionsstiftets biskop

ISLAM ILMAN HUNTUA

ANSI SIMOJOKI SAMULI SIKAVIRTA

Kun Euroopan lyhytaikainen siirtomaavalta alkoi murentua Afrikassa ja Aasiassa II maailmansodan jälkeen, aivan uudet arvostukset nousivat esiin maailmalla. Se, mikä katsottiin aidosti afrikkalaiseksi tai aasialaiseksi, nousi arvaamatomaan arvoon. Länsimaisuudesta piti päästä eroon, kuten kenialainen kirjailija Ngugi wa Thgiong'o esitti kirjassaan *Decolonising the Mind* ("Mielen vapauttaminen kolonialismista") v. 1986.

Islam on lännessä saanut nauttia kolonialismin vastustamisen varjossa suojaa, joka on estänyt sen asiallisen, kriittisen tarkastelun. Sitä suojaa levitti kansainvälisen antropologian alalla kenialainen oppinut Ali Al'Amin Mazrui (1933–2014), joka oli aina valmis panettelemaan kristinuskoa ja länsimaita. Islamin vaikutuksen kasvaminen maailmassa on meillä Suomessa jatkanut poliittisista syistä kolonialismin vastaisen islamkuvan ylläpitämistä. Siihen oli kietoutunut romanttinen näkemys islamin kulttuurista. Sen lipunkantaja on ollut professori Jaakko Hämeen-Anttila. Häneen liittyi toisista lähtökohdista presidentti George W. Bush, joka julisti islamin suureksi rauhan uskonnoksi. Siksi on paikallaan katsoa islamin hunnun taakse.

Koraani on runollinen mutta seka-va kirja. Matemaatikko Blaise Pascal (1623–1662) kysyi aikalaisiltaan, jotka näkivät Muhammadin sanoissa mysteereitä: "Miksi pitäisimme hänen epäselviä sanojaan mysteereinä, kun hänen selvät sanansa ovat naurettavia?" Tähän liittyvät ne monet Vanhan testamentin kohdat, jotka profeetta esittää virheellisesti. Hänen raamattutietonsa perustui ennen muuta kuulopuheisiin. Islamin kahden ensimmäisen vuosisadan aikana syntyivät vaikiintuneet lain, *sharian*, selitykset ja tulkinnat eli *hadith*. 200-luvun lopulla tulkintakouluja oli kuusi, joista kaksi, *Muslim* ja *Buhari* ovat tärkeimmät. Toisin kuin Raamattu, Koraani ei kes-

täisi historiallis-kriittistä tutkimusta. Sellaiseen ei taas tiedeyhteisö ole tohtinut ryhtyä.

Islam on orjuuden uskonto. Islamin historiassa ei ole orjuuden vastustajia, islamin wilberforceja ja livingstoneja. Orjuuden hidas ja kivuloinen poistaminen tapahtui lännessä oman-tunnon kristittyjen vaatimuksesta ja poliittisesta voimasta. Sellainen on islamissa täysin tuntematon. Mainittu professori Mazruin puolueellisuus tuli näkyviin juuri tässä kysymyksessä. Hän kuvasi Länsi-Afrikan orjakauppaa holokaustina ja vaikenä tyystin arabien tuhatvuotisesta Itä-Afrikan orjakaupasta. Länsimaiden orjakaupan seurauksena syntyi Uuden maailman väkirikas musta väestö. Minne katosivat ne miljoonat, jotka rahdattiin arabimaailmaan Itä-Afrikasta, koska mitään suurta afrikkalaisten blokkia ei arabimaailmaan päässyt syntymään? Mitä heille tapahtui?

Pyhä sota, *jihad* ("Jumalan tien kulkeminen") on seuraavalla sijalla islamin viiden pilarin jälkeen, lähes kuudes sellainen. Suomalaisessa ja länsimaaisessa keskustelussa sitä on yritetty häivyttää näkyvistä, mutta hyökkäys New Yorkiin 11.9.2001 avasi kaapin ovet. Tällä hetkellä kukaan ei enää yritäkään kieltää *jihadin* keskeistä asemaa islamissa. *Jihad* on kuitenkin laajempi käsite kuin pelkästään sotaretkelle lähteminen. Se on toisten uskontojen tunnustajien elintilan, elämän ja kulttuurin vähittäistä haltuun ottamista ja islamilaisen elämäntavan pystyttä-

Musliminaiset tekemässä käännöstyötä Lontoon kaduilla vuoden 2012 olympialaisten aikana.

mistä. Kirkonkellot vaikenivat, muiden uskontojen juhlapäivät katoavat minareettien ja islamilaisen kalenterin tieltä. *Jihad* voi toteutua tällä tavoin rauhanomaisesti, mutta jos tarvitaan väkivaltaa, kivien heittämistä ja oikeaa sotaa, se on pyhitetty Koraanissa. Miekkälähetyksestä ja vaatimattomista ristiretkistä huolimatta kristinuskon levisi ensi sijassa evankeliumin saarnalla koko maailmaan. Islamin tärkein leviämistapa on ollut valloitusota.

Naisen alistettu asema on seurausta islamista. Siksi se tulee myös pysymään. Moniavioisuus vahvistaa entisestään miesten hallitsevaa asemaa. Naisten kohtelu sotasaaaliina ja orjina sisältää järkyttäviä elämäntaloi- ta. Kristityt väkivallantekijät ja alistajat ovat tienneet tekevänsä väärin. Islamissa kaikki oikeus on voittajan puolella sodassa ja miesten puolella rauhassa.

Tällaisia epäkohtia tulee vastaan, kun raotamme islamin huntua. Monet kommunistit olivat mukavia ja reiluja naapureita, mutta heidän järjestelmän- sä oli painajainen. Samanlainen erotus on tehtävä ihmisten ja heidän uskonto-nsa kanssa.

"Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" (Luuk. 13:23)

Tänäänkin on niitä, jotka kysyvät Sinulta samaa kysymystä. Kun Sinä olet Rakkaus, kuinka Sinä voit kadottaa? Eikö kysymyksessä käi sekä etsijän tuska että pilkkaajan tekosyy? Kuinka vastaisin sille, joka kysyy toivomme perustusta? Opetä Sinä minua, Herra, sillä sinä olet Viisauts ja me olemme tyhmiä.

Maan päällä on vanhurskaita, joiden käy, niin kuin olisivat jumalattomien tekoja tehneet, ja jumalattomia, joiden käy, niin kuin olisivat vanhurskaitten tekoja tehneet. Mutta eikö kaiken maan Tuomari tekisi oikeutta? Katso, pakanatkin sen ymmärtävät, että Vanhurskas rankaisee pahantekijöitä, jos ei ajassa, niin iankaikkisuudessa: Pahoin palkka maksetahan tuolla Tuonelan ko'issa: sija on siellä syyllisillä, vuotehet viällisillä, alus kuumista kivistä, palavoista paateroista, peitto kyistä, käärmehistä, tuonen toukista ku'ottu. Pakanoidenkin omaantuntoon on kirjoitettuna todistus: oikeus vaatii kosta, paha saa palkkansa.

"Sen tähden, oi ihminen, et voi millään itseäsi puolustaa, olitpa kuka hyvänsä, joka tuomitset. Sillä mistä toista tuomitset, siihen sinä itsesi syypääksi tuomitset, koska sinä, joka tuomitset, teet samoja tekoja. Sillä joka pitää lain, mutta rikkooyhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa kohdoin. Sillä Minä, joka olen sanonut: 'Älä tee huorin', olen myös sanonut: 'Älä tapa'; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkoja."

Siis on niin: minä, minä olen se mies, kadotettu ja tuomittu ihminen, helvetin kekäle ja Perkeleen lapsi, jos et Sinä minua pelasta. Sen Sinä opetat minulle helvetin ikuiset liekit silmiäni edessä loimuten, jotta etsisin Sinun armoasi suloisista verihaavoistasi, Sinun ruumiisi ja veresi turvista. Sinä, Herra viet alas helvettiin ja tuot ylös jälleen. Tuonelan kädestä Sinä meidät päästät, kuolemasta Sinä meidät lunastat, Sinä, joka itse kärsit ristilläsi helvetin tuskat temmataksesi minut kadotuksen tieltä.

Ja Rauhan Jumala on pian musertava saatanan meidän jalkojemme alle. Eikö tässä ole suloinen sana niille, jotka ovat uskosta vanhurskaiksi tulleet? Sinä, Vaimon Siemen, olet polkenut rikki käärmeeen pään. Sinulla, Ylösnousseella, on kuoleman ja tuonelan avaimet, ja niillä Sinä olet lukitseva perkeleen helvettiin iankaikkisiksi ajoiksi. Hänelle ja hänen enkeleilleen Sinä olet ikuisen tulesi valmistanut. Ei mikään eikä kukaan, ei yksikään Sinun vihämiehesi pääse saastuttamaan sitä ikuista iloa ja autuutta, jonka Sinä olet meille valmistanut. Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Tulkoon siis armo ja kadotkoon tämä maailma! Hoosianna, Daavidin Poika! Jos joku on pyhä, hän tulkoon; jos joku ei ole, tehköön parannuksen. Maranata! Aamen, tule Herra Jeesus!

Juuso Mäkinen

SEURAKUNNASSA OLI HYVÄ TOIPUA

✍️ 📷 JUSSI HALONEN

Tapaan Juha Heinilän, 51, Itä-Helsingissä. Lähistöltä löytyy yllättävän arvokkaasti säilynyt puukartano. Kartanon pihalla komeilee suurista luonnonkivistä 1850-luvulla rakennettu viljamakasiini, joka on sittemmin muutettu kappeliksi. Tuollaisen kun saisi meillemkin kirkkotilaksi, en voi olla ajattelemta!

MASENNUS HÄMÄRSI KAIKEN

Heinilä tekee työkseen IT-suunnittelua. Ala on hektinen ja kävi hänelle ylivoimaiseksi kymmenisen vuotta sitten.

– Sairastuin masennukseen vuonna 2006, kun työtahti kiihtyi. Työpäivät olivat pitkiä, ja monesti jouduin sunnuntaisinkin tekemään töitä. Yöt menivät pääasiassa valveilla, hän muistelee.

Erityisesti isovanhemmiltaan Heinilä oli saanut kristillisiä vaikutteita. Sairastuminen järjestytti kuitenkin myös hengellistä elämää.

– Masennus hämärsi kaiken. Jumala tuntui ankaralta, ja messussa koin olevani jossain aivan muualla. Armo ei tuntunut armolta.

Jälleenrakennus on ottanut aikansa, ja Heinilä kuvaa saaneensa tukea monelta taholta. Sairasloma, laaja psykoterapiajakso ja kevennetty työviikko edistivät toipumista. Lukuisat keskustelut ystävien kanssa, tuttu raamattupiiri sekä Lutherin kirjoitukset kirkasivat Jumalan armoa.

AVOIMUUS KANNATTAA

Lähetysshiippakunnan toimintaan mukaan Heinilä uskaltautui vuonna 2008.

– Minua kutsuttiin messuun, mutta minulla oli paljon ennakkoluuloja. Kuuntelin ensin jonkin aikaa saarnoja netistä. Meni kuukausi, ennen kuin uskalsin paikan päälle, Heinilä kertoo.

– Koin, että sain hyväksyntää, kun kerroin omasta masennuksestani. Juuri silloin, kun oli vaikeaa, seurakuntalaiset ja pastorit tukivat. Tiedän monia

Juha Heinilälle Lähetysshiippakunnan seurakunta oli masennuksen keskellä henkireikä.

ystäviä, jotka rukoilevat puolestani, ja minä rukoilen heidän puolestaan.

– On hyvä, jos ihmiset ovat avoimia. Jos on sairauksia, niistä voidaan jutella avoimesti. Olemme kaikki arvokkaita. Kiiltokuvat siitä, että kaikki olisivat teologian tohtoreita tai menestyviä, ovat turhia.

SEURAKUNTA LÄHELLE

Heinilän toiveena ja rukouksena on ollut jo pitkään saada Vantaalle Lähetysshiippakunnan seurakunta. Jos Luoja suo, jo adventtisunnuntaina vietetään ensimmäinen messu Vantaalla.

– Periaatteessa odotan innolla ja hienolta vaikuttaa, mutta kaikki on Jumalan käsissä. Jumala päättää. Toiminta voi jäädä pieneksi, tai jossain vaiheessa voi tulla yhtäkkiä paljon väkeä. On tärkeää varautua monenlaisiin haasteisiin.

– It-alalla paineet on kovat. Toivon, ettei seurakunnan tarvitsisi olla samanlainen. Jos johonkin tehtävään ei ole ihmistä, toinen nousee paikkaamaan. Jos tuolit eivät ole laitettuna,

niin laitetaan yhdessä. Jos pappi on sairaana, voidaan lukea Lutherin postillaa. Tartutaan vain toimeen.

Heinilän sydämellä ovat myös avioliittopiirit. Vaimonsa Päivin kanssa he ovat osallistuneet jo parinkymmenen vuoden ajan avioliittoleireille. Viime aikoina he ovat myös silloin tällöin kutsuneet avioparipiirin koontumaan kotiinsa.

– Avioparipiirissä rukoillaan, mietitään miten parantaa kommunikointia, palautteen antamista ja kuinka osoittaa välittämistä. Myös siellä olen voinut puhua avoimesti ja on tuntunut, että minua ymmärretään.

Tehdessämme lähtöä ihastelen vielä kappelia. Tällaista 160 vuotta vanhaa rakennusta ei Vantaalla tule käyttöön. Jään miettimään, että seinien komeita luonnonkiviä tärkeämpää taitaa kuitenkin olla, että seurakunta rakentuu elävistä kivistä.

– Toivon, että miten tahansa kolhittu ihminen tuleekin Vantaalle, ottaisimme hänet vastaan hyvin, Juha toteaa.